

Arrest

nr. 75 700 van 23 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal nam op 29 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit het noordelijk (Servisch) gedeelte van Mitrovicë (Kosovo) en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Uw vader en moeder scheidden wanneer u ongeveer twee jaar oud was. Toen uw vader een aantal jaren later - u was toen ongeveer vijf jaar oud - trouwde met S.(...) S.(...) startten uw problemen. U werd door uw stiefmoeder fysiek en psychisch mishandeld. Zo werd u, net als uw halfbroers, regelmatig geslagen en moest u veel in het huishouden doen. Tevens dreigde S.(...) ermee dat zij u, wanneer u hierover iets aan uw vader zou vertellen, zou vermoorden. U en uw halfbroers probeerden voornoemde problemen dan ook zo veel mogelijk geheim te houden voor jullie vader. Tijdens de Kosovaarse oorlog (1998-1999) werden u en uw gezin door de Serviërs weggejaagd uit jullie eigen woning. Tevens werd uw vader geslagen door de Serviërs en even gevangengenomen. Na zijn vrijlating vluchtte u met uw gezin naar Albanië. Daar de grenzen met Albanië gesloten waren, doolden jullie nog een drietal weken in Kosovo rond en zag u vermoorde mensen op straat. Wanneer jullie hoorden dat de grenzen open waren trokken jullie naar Tiranë (Albanië), waar u en uw gezin een drietal maanden verbleven. Bij uw terugkeer naar Kosovo ging u met uw gezin in het zuidelijk (Albanees) deel van Mitrovicë bij een tante van u wonen, S.(...) K.(...). Eind januari 2001 besloot u met een aantal vrienden jullie vroegere woningen en school in Noord-Mitrovicë te gaan bekijken. Wanneer uw vrienden aan de grens kwamen - u liep wat achterop - werden er een bom temidden van uw vrienden geworpen. Een vriend van u, G.(...) I.(...), liet hierbij het leven, enkele anderen werden gewond. In 2004 verhuisde u met uw gezin naar een andere tante van u, F.(...) K.(...), tevens in het zuidelijk deel van Mitrovicë, bij wie u tot aan uw vertrek uit Kosovo zou verblijven. Tengevolge het jarenlange terroriseren door uw stiefmoeder S.(...) en de gruwelijkheden die u zag tijdens de Kosovaarse oorlog kampt u met psychische problemen. Zo heeft u ondermeer slaapstoornissen, nachtmerries, kent u onzekerheid en heeft u angstgevoelens. Sinds 2003 zocht u voor uw psychische problemen hulp bij apotheken en wijkgezondheidscentra. Aanvankelijk kreeg u daar gesprekstherapie en medicatie om beter te slapen. Nadien kreeg u ondermeer paracetamol en andol. De u voorgeschreven medicatie hielp u niet. In 2007 werd u door een huisarts, F.(...) S.(...), doorverwezen naar een neuropsychiater, F.(...) D.(...), bij wie u tot aan uw vertrek uit Kosovo op regelmatige basis (één tot twee keer per maand) op controle ging. Ook met dokter D.(...) hield u gesprekken over (de oorzaken van) uw problemen en werd er u sterkere medicatie voorgeschreven. Dokter D.(...) deed zijn best, maar u merkte amper verbetering. Uw arts vertelde u dat u niet zou kunnen genezen daar u in Kosovo steeds aan het verleden wordt herinnerd en dat u beter buiten Kosovo hulp zou zoeken. Op een avond in de lente van 2007 besloot u alleen naar het noordelijk deel van Mitrovicë te gaan. Wanneer u de Bosnische wijk voorbij was, begonnen een aantal onbekende Serviërs die op een terras van een café zaten wanneer ze u in het oog kreeg met stenen en flessen naar u te gooien. U raakte daarbij gewond aan het hoofd. In juli 2009 trouwde u in Kosovo met R.(...) G.(...). Het was een door uw vader gearrangeerd huwelijk. Daar R.(...) in Zweden woonde, keerde zij met haar familie na de zomer terug naar Zweden. U vervoegde haar op 11 november 2009 wanneer uw visum in orde was. Echter, na amper drie dagen haalde R.(...)'s vader haar weg uit jullie appartement en noemde hij u wegens uw psychische problemen een psychopaat. Enkele dagen later reed uw voormalige schoonvader u persoonlijk terug naar Kosovo. Daar u geen verbetering zag in uw psychische toestand en dokter D.(...) u adviseerde naar het buitenland te gaan voor behandeling van uw psychische problemen, verliet u Kosovo op 3 augustus 2010. U kwam op 5 augustus 2010 in België aan, waar u dezelfde dag nog een asielaanvraag indiende. U bent naar België gekomen ter behandeling van uw psychische problemen. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 15 mei 2009; een verklaring op basis van twee getuigen, opgemaakt op 18 juni 2010 door de gemeente Mitrovicë, die staat dat u oorspronkelijk uit het Servisch (noordelijk) gedeelte van Mitrovicë afkomstig bent; de uitspraak d.d. 9 juli 2010 van de rechtbank van Mitrovicë waaruit uw echtscheiding blijkt; een aantal Kosovaarse en Belgische medische attesten die aangeven dat u hulp gezocht heeft voor uw psycho-medische problemen; reisdocumenten die uw reis naar Zweden d.d. 11 november 2009 staven; een internetartikel d.d. 5 februari 2001 over het incident eind januari 2001 waarbij uw vriend G.(...) I.(...) het leven liet; diverse internetprints en twee krantenartikels die de algemene situatie in Kosovo, en de situatie in het noordelijk deel van Mitrovicë in het bijzonder, beschrijven.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verklaarde vooreerst in Kosovo jarenlang fysiek en psychisch mishandeld te zijn geweest door uw stiefmoeder S.(...) S.(...) (CGVS I, p. 9). Gelet op het feit dat uw vader en uw stiefmoeder S.(...) in de periode 2004/2005 - u was toen ongeveer 18 jaar oud - uit elkaar zijn gegaan, kunnen de door u in het verleden gekende problemen met S.(...) heden bezwaarlijk als asielmotief ingeroepen worden (CGVS I, p. 4, 9-10). Voorts verklaarde u in 2001 en 2007 eens teruggekeerd te zijn naar het noordelijk deel van Mitrovicë en toen telkens problemen te hebben gekend met Servische burgers. Eind januari 2001 wilde u met enkele vrienden jullie vroegere woningen en school gaan bekijken toen er plots een granaat naar uw vrienden werd gegooid. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u over voornoemde bomaanslag waarbij u aanwezig zou zijn geweest, met geen woord gerept heeft ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 9

augustus 2010. Gezien het feit dat meerdere van uw vrienden daarbij gewond raakten, in één geval zelfs met de dood tot gevolg, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u dergelijk ingrijpend incident ter sprake zou hebben gebracht ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, verklaring CGVS, p. 2). Verder moet worden opgemerkt dat het door u beschreven incident van 2001 geplaatst dient te worden in een naoorlogse periode waarin de spanningen tussen etnische Serviërs en etnische Albanezen tot een hoogtepunt waren gekomen. In de periode eind januari/begin februari 2001 liepen de gemoederen opnieuw hoog op tussen Serviërs en Albanezen in Mitrovicë, wat resulteerde in enkele weken vol conflicten, waarbij slachtoffers vielen zowel aan de zijde van de ordetroepen als bij beide bevolkingsgroepen. Hoe dan ook heeft voormeld incident er u niet direct toe aangezet Kosovo te verlaten, u verbleef er immers nog geruim tien jaar na de bomaanslag van eind januari 2001. Wat betreft de problemen die u in 2007 met onbekende Serviërs kende wanneer u zich in het noordelijk deel van Mitrovicë begaf, dient ook hier vastgesteld te worden dat deze problemen u er indertijd niet toe hebben aangezet Kosovo te verlaten. Het is daarenboven op zijn minst bevreemdend te noemen dat u, gelet op de door u beweerde ernst van uw psychische problemen en uw verklaringen amper buiten te komen, in 2007 op eigen initiatief alleen terugkeerde naar het Servisch gedeelte van Mitrovicë (CGVS I, p. 12-13; CGVS II, p. 11). Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u in Kosovo geen of onafdoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband dient opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. Hierbij kan er nog op gewezen worden dat u verklaarde zelf nooit noemenswaardige problemen gehad te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS II, p. 11). De door u aangebrachte motieven waarom u geen klacht heeft neergelegd in Kosovo voor uw problemen, met name enerzijds omdat de politie in het verleden bij ernstigere incidenten niet was tussengekomen en ze bij een klacht van u toch niets zou doen, en anderzijds omdat u de daders niet kende, kunnen geenszins gelden ter rechtvaardiging van uw nalaten ter zake (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 3-4, 7). Het is precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Volledigheidshalve kan hierbij nog worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat etnische Albanezen voldoende bescherming kunnen genieten in gebieden in Kosovo waar zij een meerderheid vormen, zoals in het zuidelijk deel van Mitrovicë waar u sinds het einde van de oorlog in 1999 steeds heeft gewoond. Uit de informatie wordt duidelijk dat de Kosovaarse Politie (KP) aldaar wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen voor diegenen die problemen hebben/vrezen en dat er voldoende wettelijke middelen voorhanden zijn en effectieve maatregelen worden getroffen voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. Over het algemeen voert de Kosovaarse Politie haar taken op een professionele en competente manier uit. Voorts werd in februari 2008 gestart met de ontplooiing van de European Union Rule of Law Mission in Kosovo (EULEX). Op 9 december 2008 werd deze missie daadwerkelijk operationeel. Deze missie heeft als doel de Kosovaarse autoriteiten bij te staan bij de verdere uitbouw van een goed functionerend politie- en justitieapparaat. Het is de taak van de EULEX Police Component om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers in Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is EULEX van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden is. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiligere leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Voorts heeft u geenszins aangetoond dat u zich voor uw problemen in het verleden met Servische burgers in Noord-Mitrovicë niet binnen Kosovo zou kunnen hervestigen om dergelijke problemen te ontlopen of te vermijden, integendeel. U heeft immers de afgelopen tien jaar steeds in het zuidelijk (Albanees) gedeelte van Mitrovicë verbleven en aldaar nooit concrete problemen gekend met andere burgers (CGVS II, p. 11). Wat betreft het rechtmatig terug in bezit kunnen verkrijgen van uw ouderlijke woonst gelegen in het noordelijk gedeelte van Mitrovicë dient opgemerkt te worden dat u of uw familieleden te dien einde gebruik kunnen maken van de daartoe in het leven geroepen Kosovaarse bevoegde instantie, met name het Kosovo Property Agency (Agjencia Kosovare e Pronës). Specifiek wat uw vroegere woonplaats betreft, Kralja Petra, moet opgemerkt worden dat uit de gegevens van het Kosovo Property Agency blijkt dat meerdere eigenaars op die wijze hun eigendom in Kralja Petra hebben teruggeëist. Ten slotte bracht u aan Kosovo verlaten te hebben tengevolge de psychische problemen waar u sinds uw vijf jaar mee kampt. Uw psychische problemen ontstonden door de mishandelingen door uw stiefmoeder en werden versterkt door de gebeurtenissen waarmee u werd geconfronteerd

tijdens de Kosovaarse oorlog (CGVS I, p. 12). Betreffende uw psychische problemen dient vooreerst gewezen te worden op een aantal vaststellingen die ertoe nopen de ernst van de door u aangehaalde psychische problemen te relativeren. Zo kon u niettegenstaande uw psychische problemen op een bevredigende manier het secundair onderwijs afwerken (CGVS I, p. 6). Verder verliet u Kosovo, ondanks dat u stelde reeds sinds uw kinderjaren met psychische problemen te kampen, pas in augustus 2010 op 23-jarige leeftijd. Voorts moet ter zake opgemerkt worden dat u uw jarenlange behandeling bij een neuropsychiater in Kosovo slechts kon staven met één enkel medisch attest d.d. 25 juni 2010 opgemaakt ongeveer een maand voor uw vertrek uit Kosovo. Van iemand die sinds 2007 op regelmatige basis een psychiater bezocht, kan echter verwacht worden dat hij meer schriftelijke bewijzen kan neerleggen dan één enkel attest. Ten slotte is het weinig aannemelijk dat dokter Drevinja, wanneer hij u adviseerde naar het buitenland te gaan voor verdere behandeling van uw psychische problemen, hij u geen concrete informatie zou hebben gegeven over het land, de instelling of specialist door wie u in het buitenland dan wel geholpen zou kunnen worden. Het is weinig geloofwaardig dat een arts die u aanraadt om voor behandeling naar het buitenland te reizen dit zou doen zonder ook concreet instellingen en/of specialisten te noemen waar u voor uw behandeling terecht zou kunnen. Het is daarenboven opmerkelijk dat er in het door u neergelegde medisch attest van dokter Drevinja, die een overzicht geeft van uw medische historiek, door uw behandelende arts geenszins melding wordt gemaakt van bovengenoemd advies, temeer daar u verklaarde voormeld attest te hebben gevraagd met het oog in het buitenland te kunnen aantonen dat u in Kosovo in behandeling was voor uw psychische problemen (CGVS I, p. 7). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat, wanneer een arts aan een patiënt een aanbeveling doet zich elders te laten behandelen, hetzij in eigen land, hetzij in het buitenland, hij hiervoor een aanbevelingsattest uitschrijft (CGVS II, p. 12-13; document 4a). Hoe dan ook heeft u niet aangetoond dat u zich voor uw psychische problemen niet langer in Kosovo zou kunnen wenden tot de aldaar aanwezige medische dienstverlening. Immers, uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde medisch attest d.d. 25 juni 2010 blijkt dat u de afgelopen jaren (sinds 2007) probleemloos op regelmatige basis een beroep kon doen op de diensten van een psychiater, dr. D.(...) (CGVS II, p. 8). U stelde weliswaar dat, ondanks dat dr. D.(...) zijn best deed om u te behandelen, de door hem gehanteerde behandelingswijzen u geen soelaas brachten, maar u heeft het nagelaten ondanks uw ontevredenheid in Kosovo ooit een andere specialist te raadplegen voor uw psychische problemen (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 9-10). Evenmin heeft u ooit aan dr. D.(...) gevraagd of het voor uw psychische problemen een oplossing kon bieden zich ter behandeling te laten opnemen in een ziekenhuis of psychiatrische instelling. Noch vroeg u dr. D.(...), ondanks dat u hem quasi elk gesprek zegde geen positief resultaat te boeken met zijn geboden behandeling, ooit naar een doorverwijzing naar een andere arts/specialist (CGVS II, p. 8-10). Gelet op wat voorafgaat, heeft u dan ook geenszins aangetoond dat u te behandeling van uw psycho-medische problemen bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige medische dienstverlening. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart en echtscheidingsvonnis bevestigen uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat, maar deze gegevens worden in deze beslissing geenszins betwist. Ook het feit dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit het noordelijk (Servisch) gedeelte van Mitrovicë, wat u staft met het attest d.d. 18 juni 2010, wordt hier niet betwist. De door u neergelegde medische attesten tonen aan dat u voor uw psychische problemen zowel in het verleden in Kosovo als sinds uw verblijf in België een arts bezocht, maar werpen geen ander licht op de eerder in deze beslissing gedane vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt voor verdere behandeling van uw psychische problemen geen beroep te kunnen doen op de in Kosovo aanwezige gezondheidsinstellingen. Het internetartikel d.d. 5 februari 2001 geeft aan dat er op 29 januari 2001 in het noordelijk deel van Mitrovicë incidenten tussen Serviërs en Albanezen plaatsvonden waarbij G.(...) I.(...) het leven liet, maar ook niets meer dan dat. De documenten die uw reis naar Zweden in november 2009 aantonen, hebben geen uitstaans met uw asielaanvraag. De internet- en krantenartikelen die de algemene problematiek in Kosovo en de problematiek in het noordelijk deel van Mitrovicë in het bijzonder beschrijven, betreffen een algemene toestand, die op zich door mij niet wordt ontkend, maar houden geen verband met u persoonlijk en kunnen hoe dan ook niets wijzigen ondermeer aan de bevinding dat er afdoende bescherming wordt geboden door de Kosovaarse autoriteiten in die gebieden waar etnische Albanezen in de meerderheid zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen

van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt. Volgens verzoeker weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker geeft aan dat zijn verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en vreest om bij een eventuele terugkeer naar zijn land het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker stelt dat zijn asielaanvraag onder andere gebaseerd is op het feit dat hij in Kosovo geen daadwerkelijke toegang heeft tot aangepaste en efficiënte psycho-sociale en medische hulp en bijstand voor de traumatische ervaringen (ten gevolge van ernstige familiale moeilijkheden en het oorlogstrauma) die hij als kind heeft opgedaan. Verzoeker poneert Kosovo te hebben verlaten omdat er geen andere uitweg was. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de oprechtheid van zijn verklaringen niet in vraag stelt waardoor verzoekers asielmotieven met de werkelijkheid overeenstemmen. Volgens verzoeker is de benadering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de weigeringsbeslissing te motiveren te vaag, te abstract en theoretisch en houdt deze onvoldoende rekening met de dagelijkse realiteit in Kosovo. Uit zijn verklaringen over de behandeling door zijn moeder, waarbij verzoeker uittreksels uit het gehoorverslag citeert, blijkt volgens hem dat hij genoodzaakt was een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten. Er werd, zo stelt verzoeker, onvoldoende rekening gehouden met de psychisch labiele toestand van verzoeker noch met de economisch en sociaal uiterst moeilijke leefomstandigheden in Kosovo. Volgens verzoeker schendt de commissaris-generaal het redelijkheidsbeginsel waar hij verzoeker ten kwade duidt dat hij zich niet elders in het land heeft gevestigd en hij verwijst hierbij naar citaten uit het gehoorverslag waarin verzoeker stelt dat hij door niemand gesteund werd om zich elders te vestigen en door zijn trauma's niet in staat was zich elders te vestigen. Deze verklaringen spreken voor zich en laten geen twijfel bestaan, benadrukt verzoeker.

Verzoeker hekelt het feit dat zijn persoonlijke problemen worden geringschat. Tegen de overweging dat verzoeker bij problemen een beroep kan doen op de in Kosovo actieve autoriteiten voert hij aan dat de bescherming tegen eventuele represailles louter theoretisch is en nooit afdoende waardoor er een permanent gevoel van onveiligheid zal blijven bestaan in hoofd van verzoeker. Wederom citeert verzoeker enkele van zijn verklaringen ter gelegenheid van zijn gehoor waarin hij beweert dat de politie in de praktijk niet veel doet. Verzoeker stelt dat hij onmogelijk op een normale manier kan leven in Kosovo en dat hij er niet kan rekenen op een autoriteit die daadwerkelijk in staat is om hem bescherming te geven. Volgens verzoeker werd onvoldoende rekening gehouden met zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij geen toegang heeft tot bescherming. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal zijn problemen op een abstracte en vage manier te benaderen en had hem minstens een vorm van tijdelijke bescherming in België moeten toekennen.

Vervolgens voert verzoeker aan dat het redelijkheidsbeginsel werd miskend omdat de feitelijke gegevens uit het dossier onverenigbaar zijn met het besluit.

Verzoeker concludeert dat de beslissing omwille van de aangehaalde redenen dient te worden vernietigd voor bijkomend onderzoek.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst gewezen op het feit dat de fysieke en psychische mishandeling door zijn stiefmoeder, waarvan verzoeker beweert slachtoffer te zijn geweest, heden niet langer als asielmotief kunnen worden ingeroepen omdat zijn vader en zijn stiefmoeder in de periode 2004-2005 uit elkaar zijn gegaan. Voorts wordt in de beslissing gewezen op het feit dat verzoeker bij de Deinst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over een bomaanslag in 2001 in Noord-Mitrovica

waarbij hij betrokken zou zijn geweest en dat deze problemen hem niet hadden aangezet om Kosovo te verlaten, net zo min als de beschreven problemen met onbekende Serviërs in 2007 hem hiertoe hadden aangezet. Vervolgens wordt in de beslissing aangehaald dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn problemen geen beroep kon doen op de in Kosovo aanwezige beschermingsmogelijkheden, terwijl uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er in Kosovo anno 2011 voldoende maatregelen worden getroffen ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Daarnaast wordt door de commissaris-generaal gesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich niet binnen Kosovo zou kunnen hervestigen om problemen te vermijden. Tenslotte worden in de beslissing de psychische problemen van verzoeker gerelativeerd omdat verzoeker ondanks zijn psychische problemen op bevredigende wijze het secundair onderwijs kon afwerken en slechts één enkel medisch attest kan voorleggen dat deze problemen staat. Verder acht de commissaris-generaal het opmerkelijk dat de arts die verzoeker een behandeling in het buitenland aanraadde geen concrete instelling of specialist noemde waar hij voor die behandeling terecht kon. Bovendien wordt gewezen op het feit dat verzoeker blijkens zijn verklaringen reeds jaren behandeld werd, en zijn arts niet gevraagd heeft om een doorverwijzing hoewel hij telkens beweert te hebben aangegeven dat de behandeling geen soelaas bracht. De documenten die verzoeker heeft neergelegd, hebben volgens de commissaris-generaal geen invloed op de weigeringsmotieven.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, voor zover deze betrekking hebben op de weigering van de vluchtelingenstatus ongemoeid laat, zodat de Raad deze overneemt en tot de zijne maakt.

2.5. Verzoeker voert in zijn middel aan dat zijn gebrek aan daadwerkelijke toegang tot aangepaste en efficiënte psycho-sociale en medische hulp een reëel risico op ernstige schade uitmaakt. De Raad wijst erop dat verzoeker voor een beoordeling van de (toegang tot) medische verzorging in zijn land van herkomst in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de bevoegde staatssecretaris moet indienen. In de voorbereidende werken naar aanleiding van de invoering van dit wetsartikel destijds werd hierover het volgende gesteld: *“(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”*. Hieruit blijkt overduidelijk dat verzoeker zich van de verkeerde procedure bedient om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling van zijn medische problemen te laten beoordelen.

2.6. Waar verzoeker de psychische en fysieke mishandeling door zijn stiefmoeder in herinnering brengt (stuk 4, gehoorverslag CGVS I 10/12/2010, p. 9), merkt de Raad op dat verzoeker de overwegingen uit de bestreden beslissing dat deze problemen niet langer actueel zijn omdat uit de verklaringen van verzoeker zelf blijkt dat zijn stiefmoeder het gezin verliet toen hij achttien jaar oud was (*Ibid.*), geenszins weerlegt. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat hij heden ten dage bij terugkeer omwille hiervan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker toont met zijn stelling dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn psychisch labiele toestand en met de socio-economische leefomstandigheden in Kosovo niet aan dat deze elementen kunnen vallen onder de definitie van *“ernstige schade”* zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde problemen met etnische Serviërs, merkt de Raad op dat er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land verblijft. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zelf verklaarde dat hij in het zuidelijk deel van Mitrovicë geen problemen had omdat hij geen contact had met anderen (stuk 4,

gehoorverslag CGVS II, 17/11/2011, p. 11). Nochtans beweerde hij ook dat het niet mogelijk was zich elders in Kosovo te vestien omwille van zijn trauma uit de oorlog (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 17/11/2011, p. 7) en om financiële redenen (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 17/11/2011, p. 12). De Raad merkt op dat deze beweerde bezwaren tegen een binnenlands vestigingsalternatief ook gelden voor een vertrek naar het buitenland en het bijgevolg geenszins onredelijk is deze niet te aanvaarden als bewijs dat verzoeker zich niet elders in (Zuid-)Kosovo zou kunnen vestigen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel hierdoor wordt geschonden, zoals hij in zijn verzoekschrift aanvoert.

2.9. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het incident met etnische Serviërs niet heeft gemeld aan de politie (stuk 4, gehoorverslag CGVS I, 10/12/2010, p. 13; stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 17/11/2011, p. 6). Verzoekers blote beweringen dat een beroep op de politie in de praktijk niets oplevert volstaan niet ter rechtvaardiging van zijn verzuim om zijn probleem bij de autoriteiten te melden. Bovendien is verzoeker niet bij machte de objectieve informatie te weerleggen die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat de Kosovaarse politie zijn werk vandaag naar behoren vervult (stuk 13, Landeninformatie, Crisis Group Europe, 'The Rule of Law in Independent Kosovo, 19/05/2010). Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal hierbij onredelijk te werk ging of bepaalde gegevens heeft miskend.

2.10. De commissaris-generaal kon op grond van de gegevens van het administratief dossier op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de afwezigheid van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De schending van de materiële motiveringsplicht werd aldus niet aangetoond. Er werd evenmin een schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt en er is geen sprake van een kennelijke beoordelingsfout. Aangezien bovenvermelde elementen volstaan om de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te bevestigen, is er geen aanleiding om de beslissing te vernietigen met het oog op bijkomend onderzoek.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN